

Požádám teď o projektor – děkuji. Na obrazovku po vaší levici promítáme část originální stránky. Je z první strany prvního svazku. Náš překlad je na obrazovkách vpravo. Upozorňuji vás na vnitřní důkazy, na poetickou zbytečnost slov stejně jako na význam získaný při překladu. Styl naznačuje osobnost snadno rozpoznatelnou a důslednou. Jsme přesvědčeni, že tato slova mohl napsat jen člověk, který měl přímou zkušenost se zděděnou pamětí, člověk, který se snažil sdělit tento neobyčejný zážitek předchozích životů takovým způsobem, aby je mohli pochopit i ti, kdo tento dar nemají.

Podívejte se nyní na skutečný významový obsah. Všechny údaje souhlasí s tím, co nám historie říká o osobě, o níž jsme přesvědčeni, že jako jediná mohla vytvořit takový záznam.

Teď pro vás máme další překvapení. Dovolila jsem si pozvat známého básníka Rebetha Vreeba, aby k nám přišel na pódium a přečetl z této první strany krátký úryvek našeho překladu. Zjistili jsme, že dokonce i v překladu mají tato slova odlišný charakter, pokud se čtou nahlas. Chceme se s vámi podělit o skutečně neobyčejné prvky, které jsme objevili v těchto svazcích.

Dámy a pánové, vítám mezi námi Rebetha Vreeba.

Z úryvku čteného Rebethem Vreebem:

Ujišťuji vás, že jsem knihou osudu.

Otázky jsou moji nepřátelé. Protože mé otázky vybuchují! Odpovědi skáčou jako poplašené stádo, zatemňují oblohu mých vzpomínek, jimž nelze uniknout. Ani jedna odpověď, ani jediná nestačí.

Jaké úhly pohledu se otevrou, když vstoupím na ta strašlivá pole své minulosti! Jsem odštěpek křemene uzavřený v krabici. Krabice se otáčí a chvěje. Jsem vrhán ze strany na stranu v bouři záhad. A když se krabice

otevře, vracím se do současnosti jako cizinec v primitivní zemi.

Pomalů (pomalu, říkám) se znovu učím své jméno.

Ale ne proto, abych poznal sám sebe!

Osoba, která se tak jmenuje, ten Leto, druhý toho jména, nachází ve své mysli jiné hlasy, jiná jména a jiná místa. Ano, slibuji vám (jak to bylo přislíbeno mně), že slyším jen na jediné jméno. Když řeknete „Leto“, odpovím. Umožňuje to má trpělivost, trpělivost a ještě jedna věc:

Já držím nitky!

Všechny mi patří. Stačí mi představit si nějaký námět – řekněme... *muži, kteří zemřeli mečem* – a mám je i se vším zaschlou krví, všechny obrazy do jediného, všechny steny, všechny škleby nedotčeny.

Radosti mateřství, pomyslím si, a znám všechna lože rodiček. Řady dětských úsměvů a sladké vrkání nových generací. První kroky batolat a první vítězství dětí se předestírají mým zrakům, mohu je sdílet. Obrazy se kupí jeden přes druhý, až nakonec nevidím skoro nic než stejnost a opakování.

„Nech to všechno nedotčeno,“ varuji sám sebe.

Kdo by mohl popřít cenu takových zkušeností, hodnotu znalostí, jimiž posuzuji každý nový okamžik?

Ale to je minulost.

Cožpak to nechápete?

Je to jen minulost!